

e. Lockhart

mincinoșii

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

e. Lockhart

mincinoșii

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Man

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Domnica Drumea

Foto copertă: © 2025 Amazon Content Services LLC

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Lorina Chițan
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCKHART, E.

Mincinoșii / E. Lockhart ; trad. din lb. engleză de Ana-Maria Man. -
București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-857-8

I. Man, Ana-Maria (trad.)

821.111

Titlul original: We Were Liars
Autor: E. Lockhart

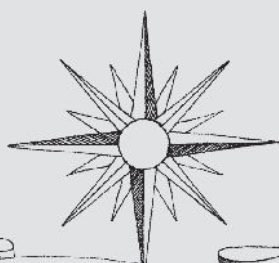
Text Copyright © 2014 by E. Lockhart
Map and family tree art copyright © 2014 by Abigail Daker

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-857-8

Pentru Daniel

Insula Beechwood

SUA, Massachusetts

Portul Martha's Vineyard

Docul
personalului

Șopronul
pentru bărci

Ciădirea
personalului

Intrarea și
vestibulul
personalului

Clairmont

Familia Sinclair
Tipper, Harris și cîinii
Printul Philip și Fatima

Aleea care înconjoară insula

Pasarele de lemn

Windemere

Familia Eastman
Penny, Cadence și câinii
Bosh, Grendel și Poppy

Oceanul Atlantic

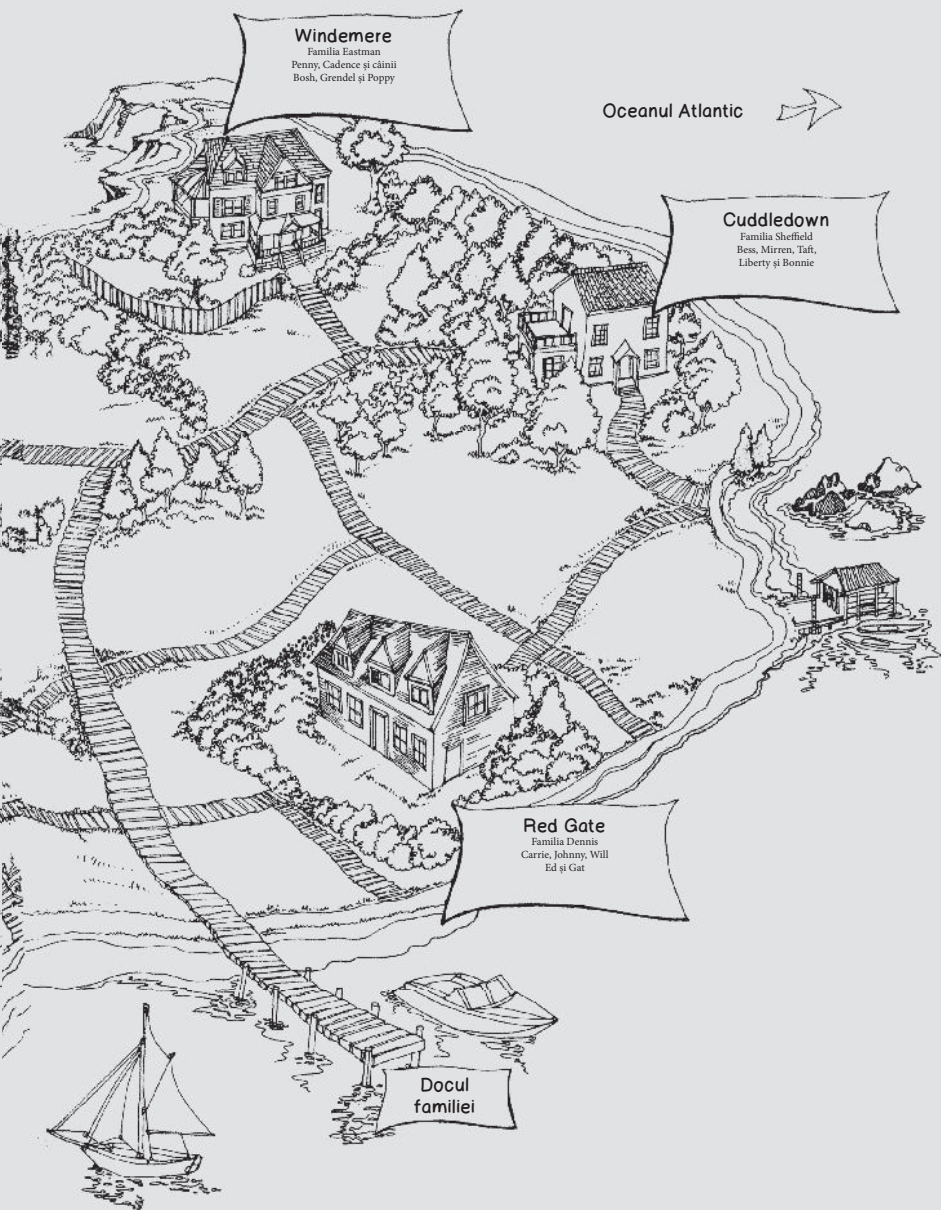
Cuddledown

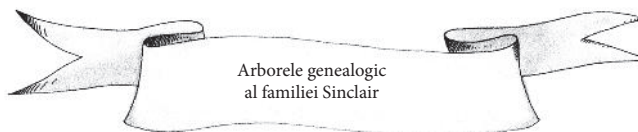
Familia Sheffield
Bess, Mirren, Taft,
Liberty și Bonnie

Red Gate

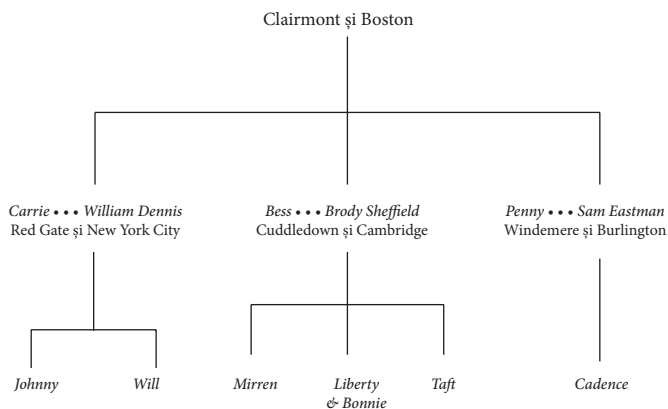
Familia Dennis
Carrie, Johnny, Will
Ed și Gat

Docul
familiei

Harris Sinclair & Tipper Taft

PARTEA ÎNTÂI
Bine-ați venit

1

Bine-ați venit la minunata familie Sinclair.
N-avem niciun criminal.
N-avem niciun dependent.

N-avem niciun ratat.

Familia Sinclair e compusă din indivizi atletici, înalți și frumoși. Suntem democrați, cu avere, din tată în fiu. Avem zâmbetul larg, bărbiile pătrate și un serviciu agresiv la tenis.

Ce contează că divorțul ne sfâșie inima, încât abia dacă mai are putere să bată. Ce contează că rămânem fără bani de moștenire sau că se adună facturile pe blatul de bucătărie. Nu contează nici grămada de flacoane cu medicamente de pe noptieră.

Nu contează dacă unul dintre noi e îndrăgostit până la disperare, absolut până la disperare.

Atât de

îndrăgostit

încât trebuie luate măsuri

la fel deperate.

Noi suntem familia Sinclair.

Nimeni n-are nevoie de nimeni.

Nimeni nu greșește vreodată.

Trăim, cel puțin pe durata verii, pe o insulă privată, în apropiere de linia de coastă din Massachusetts.

Poate că asta este tot ce trebuie să știți.

2

Numele meu întreg este Cadence Sinclair Eastman.

Locuiesc în Burlington, Vermont, împreună cu mami și trei câini.

Am aproape optsprezece ani.

Am un permis de bibliotecă foarte uzat și, în rest, mai nimic, deși e adevărat că trăiesc într-o casă enormă, plină de obiecte scumpe, inutile.

Înainte eram blondă, dar acum am părul negru.

Pe vremuri eram o fire puternică, dar acum sunt slabă.

Eram drăguță, dar acum arăt de parcă aș fi bolnavă.

E adevărat că sufăr de migrene de când am avut accidentul.

E adevărat că nu pot să sufăr tâmpiții.

Îmi plac întorsăturile de frază. Ați văzut? Sufăr de migrene. Nu pot să sufăr tâmpiții. Cuvântul are aproape același sens ca în propoziția anterioară, dar nu tocmai.

A suferi.

S-ar putea zice că înseamnă „a îndura“, dar nu este exact sensul corect.

Povestea mea începe înainte de accident. În iunie, în vara în care am împlinit cincisprezece ani, tata a fugit cu o femeie pe care o iubea mai mult decât pe noi.

Tata era profesor de istorie militară, cu un relativ succes. Pe vremea aceea îl adoram. Purta sacouri din tweed. Era numai piele și os. Bea ceai cu lapte. Îi plăceau jocurile de societate și mă lăsa să câștig, îi plăceau bărcile și mă

învăţase să merg cu caiacul, îi plăceau bicicletele, cărţile şi muzeele de artă.

Niciodată nu-i plăcuseră câinii, iar faptul că le permitea Golden Retrieverilor noştri să doarmă pe canapele şi îi plimba câte şase kilometri în fiecare dimineaţă era o dovadă că o iubea nespus de mult pe maică-mea. Nu era prea ataşat nici de bunicii mei şi, drept dovadă că ne iubea nespus de mult pe mami şi pe mine, îşi petrecea fiecare vară pe Insula Beechwood, la reşedinţa familiei Windemere, scriind articole despre războaie purtate cu mult timp în urmă şi prezentându-se la fiecare masă cu un zâmbet larg pe faţă de dragul rudelor.

În iunie, în vara în care îplineam cincisprezece ani, tati ne-a anunţat că pleacă, lucru pe care l-a şi făcut două zile mai târziu. I-a spus mamei mele că el nu este un Sinclair şi se săturase să încerce să devină unul. Nu putea să zâmbească, nu putea să mintă, nu putea face parte din familia aceea minunată, trăind în casele acelea minunate.

Nu putea. Pur şi simplu nu putea. Şi nici nu voia.

Deja angajase un camion care să-i mute lucrurile. Îşi închiriasse şi o casă. Tata şi-a dus o ultimă valiză pe bancheta din spate a Mercedesului (îi lăsa lui mami doar Saabul) şi a pornit motorul.

Apoi a scos un pistol şi m-a împuşcat în piept. Stăteam pe peluză şi am căzut lată. Gaura făcută de glonţ s-a deschis larg şi inima mi s-a rostogolit din cuşca coastelor pe un pat de flori. Sângele îmi ţâşnea ritmic din rana deschisă,

apoi din ochi,

din urechi,
pe gură.

Avea gustul sării și al ratării. Rușinea de-a nu fi iubită, de un roșu strălucitor, îmbibase iarba din fața casei, cărămizile de pe potecă, treptele spre verandă. Inima îmi sălta spasmodic, ca un păstrăv, în stratul de bujori.

Mami s-a răstit la mine să-mi țin firea.

În clipa asta vreau să te porți normal, mi-a zis. În clipa asta, mi-a zis.

Pentru că ești. Pentru că poți fi.

Nu te da în spectacol, mi-a zis. Respiră normal și stai dreaptă.

Am făcut ce mi-a spus.

Doar pe ea o mai aveam.

Mami și cu mine ne-am înălțat bărbiile pătrate, în timp ce tati cobora dealul la volanul mașinii. Apoi ne-am dus înăuntru și am făcut praf cadourile de la el: bijuterii, haine, cărți, totul. Zilele următoare am scăpat de canapeaua și de fotoliile pe care le cumpăraseră împreună părinții mei. Am aruncat porțelanurile de la nuntă, argintăria, fotografiile.

Am cumpărat mobilă nouă. Am angajat un decorator. Am comandat argintărie de la Tiffany's. Am petrecut o zi întreagă prin galeriile de artă și am cumpărat tablouri ca să acoperim spațiile goale de pe pereți.

Le-am cerut avocaților bunicului să se ocupe de siguranța proprietăților care-i aparțineau lui mami.

Apoi ne-am făcut bagajele și am plecat spre Insula Beechwood.

3

Penny, Carrie și Bess sunt fiicele lui Tipper și Harris Sinclair. Harris și-a câpătat drepturile asupra moștenirii sale la douăzeci și unu de ani, după ce-a terminat Harvardul, și a făcut mai departe avere, ocupându-se de afaceri pe care nu m-am chinuit niciodată să le înțeleg. A moștenit case și terenuri. A făcut alegeri deștepte pe piața acțiunilor. S-a însurat cu Tipper, pe care o ținea în bucătărie și în grădină. Se afișa împreună cu ea la bordul iahturilor, Tipper având perlele la gât. Ei părea să-i placă.

Singurul regret al bunicului meu era faptul că nu avu-sese niciodată un fiu, dar asta nu mai conta. Fetele familiei Sinclair erau bronzate și binecuvântate. Înalte, vesele și bogate, fetele alea erau ca prințesele din povești. Erau cunoscute în tot Bostonul, în campusul de la Harvard și în Martha's Vineyard pentru jachetele lor din cașmir și petrecerile formidabile pe care le dădeau. Erau legendare. Erau făcute ca să se mărite cu prinți și să frecven-teze școlile din Ivy League, li se cuveneau statui de fildeș și case maiestuoase.

Bunicul și Tipper le iubeau atât de mult, că nu puteau să spună pe care dintre ele o iubeau cel mai tare. Mai întâi Carrie, apoi Penny, apoi Bess, apoi iar Carrie. Se organiza-nu nunți de senzație, cu somon și harpiști, apoi apăreau nepoți blonzi, luminoși și câini cu blana aurie, amuzanți. Nu găseai părinți mai mândri de fetele lor frumoase americane, ca Tipper și Harris pe vremea aceea.

Au construit trei case noi pe stâncile de pe insula lor privată și i-au dat fiecareia un nume: Windemere pentru Penny, Red Gate pentru Carrie și Cuddledown pentru Bess.

Eu sunt cea mai mare dintre nepoatele familiei Sinclair. Moștenitoare a insulei, a averii și a așteptărilor.

Moștenitoare probabilă, cel puțin.

4

Eu, Johnny, Mirren și Gat. Gat, Mirren, Johnny și cu mine.

Familia ne-a botezat pe noi patru Mincinoșii — și probabil că o merităm. Eram cam de aceeași vârstă și ne serbam toți ziua de naștere toamna. Mare parte din anii pe care i-am petrecut pe insulă n-am făcut decât belele.

Gat începuse să vină la Beechwood din anul în care împlinise opt ani. Vara numărul opt, o numeam noi.

Înainte de asta, Mirren, Johnny și cu mine nu eram Mincinoșii. Eram doar veri, iar Johnny ne dădea bătăi de cap fiindcă nu-i plăcea să se joace cu fetele.

Johnny e ca argintul-viu, sudoare și sarcasm. Pe vremea aceea, ne spânzura păpușile Barbie de gât sau trăgea în noi cu pistoale făcute din piese de Lego.

Mirren, numai miere și zahăr, curiozitate și ploaie. Pe atunci își petrecea după-amiezile lungi împreună cu Taft și gemenele pe plaja mare, improșcându-se cu apă, în timp ce eu desenam pe caietele de matematică și citeam în hamacul de pe veranda casei Clairmont.

Apoi a venit Gat să-și petreacă verile cu noi.

Soțul mătușii Carrie a părăsit-o pe când era însărcinată cu fratele lui Johnny, Will. Nu știu ce s-a întâmplat. Familia nu vorbește niciodată despre lucrurile astea. În vara numărul opt, Will era bebeluș, iar Carrie era deja împreună cu Ed.

Ed era dealer de artă și adora copiii. Asta era tot ce auzisem despre el, când Carrie a anunțat că îl aduce la Beechwood, împreună cu Johnny și bebelușul.

Au venit ultimii în vara aceea și noi ne adunaserăm aproape cu toții pe doc, așteptând șalupa să ancoreze. Bunicul mă ridicase ca să-i pot face cu mâna lui Johnny, care purta o vestă portocalie de salvare și urla la noi de la proră.

Bunica Tipper stătea lângă noi. Și-a întors privirea de la barcă pentru un moment, s-a scotocit în buzunar și a scos la iveală o bomboană albă de mentă. A desfăcut-o și mi-a îndesat-o în gură.

În timp ce se uita înspre barcă, fața bunicii și-a schimbat expresia. Am mijit ochii, încercând să văd ce anume observase.

Carrie a coborât ținându-l pe Will în dreptul șoldului. Will avea o vestă de salvare galbenă pentru bebeluși, pe deasupra căreia nu se vedea nimic altceva decât o clăie de păr de un blond aproape alb. Lumea a scos un chiot de veselie la vederea lui. Vesta aceea, pe care o purtaserăm cu toții când eram bebeluși. Și părul acela. Ce minunat că acest băiețel, pe care nu-l cunoșteam încă, era în mod atât de evident un Sinclair.

Johnny a sărit din barcă și și-a aruncat vesta pe doc. Apoi, s-a repezit mai întâi în direcția lui Mirren și i-a tras un șut. După care m-a lovit pe mine. După care pe gemene. S-a dus spre bunicii noștri și a luat poziție de drepti.

— Îmi pare bine să vă văd, bunico și bunicule. De-abia aștept să petrec o vară minunată.

Tipper l-a îmbrățișat.

— Maică-ta ți-a zis să spui asta, nu-i așa?

— Da, a răspuns Johnny. Și mai trebuie să vă spun încă o dată că-mi pare bine să vă văd.

— Bun băiat.

— Acum pot să plec?

Tipper l-a sărutat pe obrazii pistruiți.

— Hai, du-te.

Ed l-a urmat pe Johnny, după ce s-a oprit un moment ca să ajute servitorii să descarce bagajele de pe șalupă. Era înalt și zvelt. Avea pielea foarte închisă la culoare: moștenire indiană, aveam să aflăm mai târziu. Purta ochelari cu rame negre și era îmbrăcat în haine spilcuite, de oraș: un costum din pânză de in și o cămașă în dungi. Pantalonii i se șifonaseră în timpul călătoriei.

Bunicul m-a lăsat jos.

Gura bunicii Tipper era strânsă într-o linie subțire. Apoi bunica și-a scos la iveală toți dinții și a făcut un pas în față.

— Tu trebuie să fii Ed. Ce surpriză plăcută.

El i-a scuturat mâna.

— Carrie nu v-a spus că vin și eu?